

รถจี๊ปสภาพกลางเก่ากลางใหม่ที่เล่นโยกเขยกตามเส้นทางอัน
ขรุขระมาแต่ไกล เบรกก็กลิ้งตื้อๆ เล่นเอาคนโดยสารทั้ง 4 คน แทบจะหัวคะมำ
ไปตามๆ กัน

“เกิดอะไรขึ้นหรือนายเซ้ง” ชายหนุ่มวัยประมาณ 20 เศษ ที่หน้าตา
ผิวพรรณ รวมถึงการแต่งกายสะอาดสะอ้าน ถ้ามองด้วยความประหลาดใจ พลอง
หันไปมองผู้ร่วมทางทั้ง 3 คน ซึ่งนั่งอยู่ทางตอนหลังของรถด้วยสายตาที่แสดง
ความขงโห

“ถึงแล้วครับ” คนขับรถรูปร่างผอมเกร็ง ผิวเข้ม ตอบด้วยน้ำเสียง
เรียบๆ พลองเปิดประตูก้าวลงจากรถโดยไม่ได้ดับเครื่องยนต์

“ดี” หญิงสาวซึ่งดูจะมีอายุมากที่สุดในกลุ่ม ในชุดเดินทางที่ถอดแบบ
มาจากเค็ตตาล็อกแฟชั่นล้ำสุด เอ่ยประศด “อย่างนี้น่าส่งไปขับรถในกรุงเทพ
นัก จอดที่มีหวังรถที่ตามหลังชนกันเป็นขบวน”

“กั๊ดิชิยะพีริส” เด็กหนุ่มอายุ 17-18 ทำทางรีนเริงหัวเราะเบาๆ “ถ้า
ลุงเซ้งแหกหยุดรถแบบนี้สักวันละ 10 ครั้ง คงช่วยให้กรุงเทพถนนว่างไปเยอะ

เพราะจอดแต่ละทีคงชนกันพังไปหลายคัน”

“เรานะ ชอบพูดอะไรเป็นเล่นไปหมดนะนายเอ็นท์” พี่สาวเอ็ดน้องชาย และตามด้วยคำสั่ง “รีบลงไปก่อนไป จะได้คอยรับพี่กับหนูแมงปอ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เด็กสาวหน้าตาสดใส ตาโตสีน้ำตาลเข้ม ปล่อย ผมยวประบา รีบบอกอย่างเกรงใจ

“ไม่ต้องถึงมือผมหรอกครับ เพราะสุขภาพของคุณซูชัย ก็ฉุฉนการ คอยให้บริการอย่างดีเยี่ยมอยู่แล้ว”

“ต้องขอโทษด้วยที่จอดรถไม่ค่อยเรียบร้อย” ชายหนุ่มที่ชื่อซูชัยกล่าว คำขอโทษ ขณะที่ยื่นมือออกไปรับเด็กสาวซึ่งก้าวลงมาจากบันไดข้างซึ่งค่อนข้าง สูงจากพื้นดิน

“ไม่เป็นไรค่ะ” หล่อนพูดประโยคเดิม และส่งยิ้มอย่างแสดงให้เห็นว่า รู้สึกตามที่พูด

“ผมเองไม่ได้มาที่นี่เสียนาน” เขาบอกกับสตรีที่ก้าวตามเด็กสาวมาเป็น เองออกตัว

“ไม่มีคนคอยดูแลหรือคะ สองข้างทางถึงได้รถเรือจนแทบจะล้งเกด ไม่เห็นแบบนี้” คนข้างต่อว่ามองไปรอบๆ เมื่อก้าวลงมายืนที่พื้น

“เมื่อก่อนก็มีคนเฝ้า แต่ตอนหลังนี้ผมไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นยังงั้”

“2-3 ปีหลังมานี้ อาแปะแกไม่ค่อยสบาย ก็เลยไม่มีแรงตัดต้นไม้หรือ ถางหญ้า” คนขับรถพุดขึ้นลอยๆ

“อาแปะเป็นอะไรไปแล้ว” ซูชัยถามด้วยความสนใจ

“ก็ประสาคนแก่แหละครับ อายุเข้าปั้ง 90 กว่าแล้ว”

“ตกลงระหว่างอาแปะกับบ้านเก่าของคุณซูชัยนี้ อย่างไหนจะแอนทิกกว่า กันครับ” เด็กหนุ่มที่ก้าวลงจากรถเป็นคนสุดท้ายถามขณะเปิดประตูรถ

“เดี๋ยวกังจะเห็นเอง” ชายหนุ่มตอบและพยักหน้ากับคนรถให้ออกเดิน นำทาง

“จะไม่ดับเครื่องก่อนหรือคะ” แมงปอถามด้วยความแปลกใจ
“รถคันนี้ค่อนข้างจะเก้” คนขับให้คำตอบ “ถ้าเล่นไกล ดับแล้วมักจะ
ติดใหม่ยาก ติดเครื่องทั้งไว้อย่างนี้ปลอดภัยกว่า”
“แล้วน้ำมันไม่หมดหรือฮะ” แอนท์ซัก
“หมดก็มีน้ำมันสำรอง” นายเซ่งตอบหัวนๆ และเร่งไฟเท้าเร็วขึ้น
“คนของซูชยันี่แปลกๆ” หญิงสาวหันไปทางชายหนุ่มที่เดินเคียงข้าง
“คนพวกนี้เป็นคนเก่าคนแก่มาดั้งครั่งกั้งครั่งเตี้ย และบ้านผมเลี้ยงคนงาน
เหมือนญาติมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”
“มีน่าละ” หญิงสาวลากเสียงยาว “กระทั้งคนขับรถก็ยังทำตัวเป็นญาติ
ผู้ใหญ่ไปด้วย”
ซูชยันเพียงแต่ยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไรต่อ

เพียงพ้นจากดงไม้และพงหญ้าที่สูงท่วมเอว ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าก็ทำให้
คณะที่มาเยือนยืนนิ่งอยู่กับที่อย่างคาดไม่ถึง เนื่องจากถัดไปอีกเพียงไม่กี่ก้าว
กำแพงที่เก่าคร่ำตั้งมั่นคงอย่างสงบ ราวจะแบ่งกันกันทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่หลังกำแพง
นั้นจากความวุ่นวายของโลกภายนอก

ซุ้มประตูมนโค้งก่ออิฐฉาบปูนมีร่องรอยชำรุดทรุดโทรมและเขียวครีมนด้วย
คราบตะไคร่น้ำ แต่ถึงกระนั้นก็ยังแลดูสง่างาม

“นี่หรือคะบ้านเล่ง-หงส์” แมงปอหันมาถามผู้เป็นทายาทของบ้านเหมือน
จะไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“ครับ” ซูชียพยักหน้า

“ยังกับในหนังสือลัทธิภายใน” แอนท์เอ่ยด้วยความทึ่ง “หวังว่าคงไม่มี
พวกตัวประหลาดโผล่มานะฮะ ไม่งั้นผู้น้อยต้องขออลาเพียงเท่านี้”

“ไม่หรอก” ชายหนุ่มลั่นศีรษะ “ถ้าจะมีก็อาแปะเพียงคนเดียว”

“อ้อ ผู้เฒ่าพันปี” เด็กหนุ่มประสานมือเข้าหากันเป็นที่คารวะ

“90 ปี ต่างหากยะ” พี่สาวค่อนข้างด้วยความมั่นใจ

“ฟิรส์ก็คอยจ้องจับผิดผมอยู่เรื่อย” เด็กหนุ่มบ่นพลางพยักพยักกับ
ซูชัย “อย่างนี้ต้องเปลี่ยนชื่อจากไอริส เป็น ไอ.อาร์.เอ ถึงจะเหมาะ”

“อีตาบ้า” ไอริสทำท่าเหมือนจะขยี้หน้าองชายให้เหลกคามือ “ชื่อฉันนะ
ไอริสที่เป็นชื่อดอกไม้เนาะ ไม่ใช่ไอริสแบบชาวไอริชหรือไอร์แลนด์”

“ลุงเซ็งเปิดประตูให้แล้ว” แมงปอบอกและครึ่งวิ่งครึ่งเดินไปยังช่องประตู
ที่เปิดกว้าง

“โอโฮ” เด็กสาวอุทานเสียงดัง ทำให้สองพี่น้องเลิกจากการตีฝีปากกัน
และก้าวยาว ๆ ตามมา

กลางลานกว้างที่ปูด้วยแผ่นอิฐสีแดงก้อนโต ๆ นั้น ตึกทรงเก้งจิ้นสองหลัง
ตั้งอยู่เคียงคู่กัน ทั้งสองตึกราวจะเป็นรูปเงาของกันและกัน เนื่องจากถอดแบบ
มาได้โดยไม่ผิดแผกแตกต่างกันแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะเป็นทรวดทรง ขนาด
ความสูงต่ำ ลวดลายประดับประดาด้วยกระเบื้องที่หน้าจั่ว และหลังคาที่มุงด้วย
กระเบื้องแบบจีน ด้านหลังมีตึกยาวเชื่อมต่อกันเป็นรูปตัวยู

“ตึกทางขวามือชื่อเล่น ส่วนหลังทางซ้ายชื่อหงส์” ซูชัยอธิบาย

“มังกรกับหงส์ใช้ไหมคะ” แมงปอเงยหน้าขึ้นถาม

“ใช่” เขารับคำ “ตามความเชื่อของคนจีน ถือว่าสัตว์ทั้งสองชนิดนี้
เป็นสัตว์ที่เป็นมงคล และมีศักดิ์ศรีทัดเทียมกัน”

“ถ้าอย่างนั้น บ้านเล่ง-หงส์ก็คงจะมีที่มาจากชื่อสัตว์สองชนิดนี้” ไอริส
คาดคะเน

“แต่ผมว่ามันน่าจะมีอะไรที่ลึกซึ้งกว่านั้น” แอนท์เอ่ยขึ้นบ้าง

“ดูอย่างที่แอนท์พูด” ชายหนุ่มพยักหน้าอีกครั้ง “แต่ผมว่าเราเข้าไปดู
ข้างในกันก่อนดีกว่า”

จากทางเดินชั้นล่างที่ปูด้วยกระเบื้องลวดลายคล้ายไฟทอง ซูชัย ก็อุจนากร

เดินนำคณะผ่านไปยังตอนในของตึกขวางที่พื้นปูด้วยหินอ่อนสีขาวสะอาด
ผนังและเพดานกรุด้วยไม้สักแกะสลักลายดอกไม้ละเอียดลออ ห้องโถงกลาง
กั้นด้วยฉากไม้มะเกลือแกะเป็นรูปแจกันดอกไม้ 4 ใบ ด้านหลังเป็นที่
ประดิษฐานป้ายชื่อบรรพบุรุษและโต๊ะเครื่องบูชาเช่นไหว้ จากห้องโถงเป็นห้อง
เก็บเครื่องกระเบื้องและตุ๊กตาจีนต่าง ๆ ซึ่งแต่ละชั้นมีอายุนับร้อยปี ผนัง
ทั้ง 4 ด้านงดงามด้วยภาพเขียนอันวิจิตรจากเรื่องสามก๊ก ตอน ตีกระพรวน
เตียงป็น, ขงเบ้งทำอุบายขอยืมลูกเกาทัณฑ์, จูล่งพาเล่าปี่ลงเรือออกจากเมือง
กั๋งตั้ง แต่ที่โดดเด่นกว่าเพื่อนคือคำสาบานในสวนท้อ ที่สามพี่น้องร่วมสาบาน
ให้สัตย์ปฏิญาณต่อกัน ทั้งสีหน้าและอาการกิริยาของเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ดูมี
ชีวิตจิตใจและอารมณ์ราวจะโลดแล่นไปตามจินตนาการและเส้นสายลายสีของ
จิตรกร

“กั๋งรักภาพเขียนชิ้นนี้มาก” ชูชัยบอกกับคนทั้งสาม “เพราะกั๋งเองก็เป็น
คนที่ยึดถือถือนั่นในคำพูดที่ให้ไว้กับเพื่อน”

“แต่คงไม่ถึงกับยกทัพจับศึกไปรบพุ่งกับใครอย่างในสามก๊กนะคะ”
ไอริสถามยิ้ม ๆ แต่คำตอบที่ได้รับทำให้ต้องรีบหุบยิ้ม

“ก็มียู่บ้างเหมือนกัน” ชายหนุ่มพูดด้วยสีหน้าที่เป็นปกติ

“เราไปดูห้องอื่นกันต่อเถอะครับ” แอนท์ตัดบทอย่างไม่อยากฟัง
รายละเอียด เพราะเกรงว่าพี่สาวจะคอยขัดคออีก

ชายหนุ่มหัวเราะอย่างเข้าใจในความคิดของผู้อ่อนวัยกว่า และก้าวเดิน
ผ่านห้องกระเบื้องตรงไปยังบันไดไม้ที่ทอดสู่ชั้นบนของตึกมังกร...

ห้องนอนใหญ่บนชั้นสองของตึกหลังนั้นได้รับการดูแลรักษาให้อยู่สภาพเดิม
ไม่ว่าจะเป็นเตียงไม้กระดานแผ่นเดียว ประกอบด้วยเสาไม้ทั้งสี่มุม โต๊ะ
เครื่องแป้งประดับมุก หรือโต๊ะน้ำชาหินอ่อน แม้กระทั่งหมอนไม้ใหญ่สำหรับใส่
เสื้อผ้า

“คงใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในห้องนี้ ท่านเป็นคนที่ไม่เคยมีห้องทำงานหรือห้องส่วนตัว” ชูชัยชี้ให้ดูบนเพดานห้องตรงโตะน้ำชาซึ่งเป็นรอยควั่นสีดำ “รอยพวกนั้นเกิดจากควั่นฝืนที่ก่อกวนเป็นประจำ สมัยที่รัฐบาลประกาศห้ามสูบบุหรี่ใหม่ๆ เคยมีพวกขี้ยาแอบเข้ามาป็นขึ้นไปจุดขี้ฝืนที่ติดอยู่บนเพดานไปสูบบ้างแดง”

ทุกคนหัวเราะกับตำนานที่ได้ฟัง

“ดูว่าบ้านเล่ง-หงส์ของชูชัย จะเต็มไปด้วยเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเยอะเยอะไปหมด” ไอร์ริสเข้าขณะเดินตามเจ้าของบ้านไปตามทางเดินชั้นบน

“ห้องนี้ละคะ ห้องของใคร” แมงปอถาม เมื่อเดินผ่านห้องซึ่งหน้าต่างตรงทางเดินติดลูกกรงเหล็กราวห้องซังนักโทษ

“ห้องคุณป้า - พี่สาวคนโตของเตี้ย”

ชายหนุ่มตอบและทำท่าจะผ่านเลยไป แต่เด็กสาวซึ่งผลักประตูเข้าไปดูด้วยความอยากรู้...ในห้องแม้จะอับทึบ แต่เครื่องใช้และเครื่องประดับต่างๆ ก็ดูประณีตงดงามไม่ต่างจากห้องอื่นๆ ในตึกที่ได้เห็นมา แต่สิ่งที่สะดุดตาทุกคนก็คือ ห่วงเหล็กอันหนึ่งซึ่งติดตรึงอยู่กับด้านล่างของผนังห้อง และร่องรอยสีเหลืองอร่ามเหมือนผงทองที่ปรากฏรอยเป็นทางยาวอยู่บนพื้นซีเมนต์

ทั้งไอร์ริส แอนท์ และแมงปอ เหลียวมามองชูชัยราวกับนัดกันไว้ ขณะที่ชายหนุ่มมีสีหน้าที่อึดอัดและลำบากใจ ไม่ยิ้มระรื่นแจ่มใสอย่างเมื่อครู

เมื่อชูชัย ักญจนการก้าวนำไอร์ริสกับคณะจากชั้นบนลงมายังชั้นล่างของตึกมังกรนั้น คนขับรถที่ชื่อเซ็งยีนรออยู่ก่อนแล้วที่ห้องโถง ท่าทางคนเก่าคนแก่ของตระกูลักญจนการแม้จะเฉยเมย ปรากฏจากความรู้สึกลึบยิบนัยย้อยอย่างเดิมแต่ก็แฝงไว้ด้วยความวิตกกังวลอยู่ในที

“มีอะไรหรือนายเซ็ง” ชูชัยเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ

“อาแปะไม่สบายมาก” คนขับรถตอบห้วนๆ

“เป็นอะไรไป” ทายาทบ้านเล่ง-หงส์ซักอย่างห่วงใย
“ไม่รู้เหมือนกัน ผมไปเจอแกนอนชมอยู่ในกระท่อม เลยเอาตัวขึ้นรถแล้ว”
“ถ้าอย่างนั้นก็รีบพาไปโรงพยาบาลเถอะ” ชายหนุ่มออกคำสั่ง
“ແหม! เพิ่งจะได้ดูแลแค่ตึกมั่งกรเท่านั้น ยังไม่ได้ดูตึกหงส์เลย” ไอร์สเอ๋ย
เซ็งตัดพ้อ

“ตึกหงส์ไม่มีอะไรหรอกครับ” ชูชัยหันมาทางหล่อน
“อ้าว...ก็ไหนว่าเป็นตึกคู่กันไงล่ะฮะ” แอ็นท์ประหลาดใจ “เท่าที่ดูจาก
ภายนอก ก็เหมือนจะเสร็จเรียบร้อยพอๆ กับตึกมั่งกรไม่ใช่หรือฮะ”
“ตัวตึกน่าจะเสร็จพร้อมๆ กัน” ชายหนุ่มอธิบาย “แต่ตึกหงส์ไม่ได้
รับการตกแต่งภายใน เพราะไม่มีใครพักอาศัย”
“แปลกดีนี่” ไอร์สยกไหล่ “เมื่อไม่มีคนอยู่ก็น่าจะสร้างเพียงหลังเดียว
ลงทุนสร้างให้ร้างอยู่เปล่าๆ อีกหลังหนึ่งทำไมกัน”
“จะไปกับหรือยังครับ” คนขับรถขัดขึ้น
“ไปสิ” ชูชัยรับคำโดยมิวายถูกไอร์สลอบค้อน “ถ้ายังสนใจบ้านเล่ง-หงส์
ไว้วันหลังค่อยมาดูกันอีกทีก็ได้”

ชายหนุ่มเอ่ยอย่างเอาใจ ก่อนเดินนำคณะออกจากตัวบ้านโบราณ

อาแปะ หรือ “ผู้เฒ่าพันปี” ตามฉายาที่แอ็นท์ตั้งให้ เป็นคนรูปร่างผอมบาง
จนไม่น่าเชื่อว่า จะมีกำลังวังชาดูแลบ้านเล่ง-หงส์และอาณาบริเวณให้อยู่ใน
สภาพที่ดีและเรียบร้อย ผิวหน้าและผิวกายแม้จะตกราะ แต่ก็ยังแลดูมีเลือด
ฝาด เส้นผมและหนวดเคราขาวสะอาดคล้ายเหล่าเซียนตามภาพวาดของจีน
แต่ที่สะดุดตาผู้พบเห็นที่สุด เห็นจะได้แก่ดวงตาที่สุกใสแจ่มจรัสราวดวงตาของ
ทารก

“อาแปะเป็นอะไรไป” ชูชัยถามเมื่อเปิดประตูรถ และกุมมือแก่ไว้แน่น
“เป็นอย่างที่คุณแก่เป็น” ผู้เฒ่าที่เอนกายพิงเบาะอยู่เฉยๆ หันขึ้นตอบด้วย

เสียงที่แผ่วเบา “อ้าวไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่านั้น”

“เอ็นท์นั่งหน้ากับนายเซ็งก็แล้วกัน ผมจะประคองอาแปะไป” ชายหนุ่มเอ่ยกับเด็กหนุ่มที่ยังยืนอยู่นอกรถ

“อุ่นว้ายกันไปเปล่าๆ” อาแปะพึมพำและมองดูเด็กสาวที่ขึ้นมานั่งเบาะหลัง “ปล่อยอ้าวไว้ที่กระท่อม อีก 2 วัน ก็หายเอง ไม่ต้องเดือดร้อนใคร”

“แปะนั่งเฉยๆ เถอะ” เซ็งที่ก้าวขึ้นประจำที่นั่งคนขับดุตั้งๆ “ถ้าขึ้นพูดมาก จะทิ้งไว้ที่โรงพยาบาลเลย ไม่ให้กลับมาตึกเล่ง-หงส์อีก”

“ลื้ออยากให้อ้าวตายเร็วๆ หรือไง” อาแปะเอ็ดพลางไถ่แค้นๆ เมื่อคนขับกระซกเกียร์พารถเคลื่อนจากที่ “ลื้ออยากเห็นบ้านเล่ง-หงส์กร้างหรือไงวะ”

“อาแปะห่วงตัวเองก่อนเถอะ อย่าเพิ่งคิดถึงเรื่องอื่นเลย” ชูชัยปรามด้วยความเป็นห่วง

“ลื้อจะห้ามไม่ให้อ้าวห่วงบ้านเล่ง-หงส์ได้ยังไง” ผู้เฒ่าเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเครือ “ลื้อก็รู้ว่าอากังของลื้อรักบ้านหลังนั้นเพียงไร และไว้อ้าวมากขนาดไหน ถึงได้มอบหมายให้เป็นคนดูแลรักษามัน”

“ผมรู้” ชูชัยรับคำอย่างเอาใจ

“ลื้อไม่รู้หรอก” ชายชราสวนคำ “ลื้อไม่รู้อะไรเกี่ยวกับบ้านเล่ง-หงส์เลย แม้แต่น้อย ถึงแม้ว่าลื้อจะเป็นหลานแท้ๆ ของอากังก็ตาม”

ชายหนุ่มนั่งนิ่ง ขณะที่อาแปะเหลียวหน้ามามองเด็กสาวที่นั่งอยู่ตอนหลังของรถด้วยกัน

“ลื้อเซอะไร” แกลมด้วยท่าทางที่ใครรู้อย่างจริงจัง

“ถามหนูหรือคะ” แมงปอมีสีหน้างุนงง

“เออ” ชายชรารับคำ

“อาแปะจะถามไปทำไม” ชูชัยมองดูผู้สูงวัย

“อ้าวถามก็ตอบมาเถอะน่า” แกล่งสายตาดูเด็กสาว

“สันติสุขคะ” แมงปอตอบด้วยสีหน้าที่ยังไม่คลายความงุนงง

“ไม่ใช่นามสกุลไทย อ้าวต้องการรู้แซ่จีนของลื้อ”
“หนูไม่มีแซ่” เด็กสาวยืนยัน “คุณปู่ คุณพ่อก็นามสกุลนี้”
“ไม่น่าเป็นไปได้” อาแปะโคลงศีรษะราวกับไม่เชื่อถ้อยคำที่ได้ฟัง
“ไม่น่าเป็นไปได้จริงๆ”

ไอริสในเครื่องแต่งกายชุดใหม่ ตัวกระโปรงเป็นผ้าเนื้อบางเบาและลือแขนยาว
เอวลอย เอียงผ่านสระน้ำที่ใสแจ่มมายังเจ้าของบ้านหนุ่มที่นั่งดื่มเบียร์อยู่
ริมสระกับน้องชายของหล่อนและแมงปอ

“โหมเอยโหมงาม อร่ามแท้แลเตะลิ่ง ได้ชมครึ่งหนึ่ง เสน่ห์ซึ่งจริงใจ...”
นายน้องชายตัวดีฮัมเพลง “นางฟ้าจำแลง” เบาๆ

“เดี๋ยวเถอะ” หญิงสาวทำเสียงดุแต่ใบหน้ายิ้มพริ้ม “เดี๋ยวจะหัดให้
แมงปอจัดการให้อยู่หมัดไปเลย”

“แมงปอเขาไม่ใจไม่ใส่ระกำกับผมเหมือนพี่รศรอก” แอ้นต์ดักคอล่วงหน้า

“นั่งสิครับ” ชูชัยลุกขึ้นเลื่อนเก้าอี้สนามตัวหนึ่งให้หญิงสาว

“รับเครื่องดื่มอะไรดี” เขาถามเมื่อหล่อนนั่งลงเรียบร้อยแล้ว

“กัมปาริคะ” หล่อนบอก

ชายหนุ่มมองเลยไปทางเด็กรับใช้ที่ยืนหลบแดดยามบ่ายอยู่ใต้ต้นปาล์ม
ริมสนามหญ้า และร้องส่งสิ่งที่หญิงสาวต้องการเมื่อเด็กกุลีกุจอมาหา

“อาแปะเป็นยังไงบ้างคะ” ไอริสถามเมื่อชูชัยนั่งลงข้างๆ

“หมอให้แกพักผ่อนมากๆ ตอนแรกก็ว่าจะมีเชื้อมาลาเรีย แต่โชคดีที่
ไม่เป็นอะไร นอกจากไข้หวัดธรรมดา ผสมกับความเหน็ดเหนื่อยเกินไป”

“คนแก่อายุขนาดนั้น คุณน่าจะให้แกอยู่เฉยๆได้แล้ว” หญิงสาวยกขา
ที่เรียวงามขึ้นไขว่ห้าง

“แกไม่ยอมหรอก” ชูชัยลั่นศีรษะ “สมัยเตี้ยยังอยู่กับเคยเอาตัวแกมา

ไว้ที่นี้พักหนึ่ง แต่อยู่ได้ไม่นานแกก็ทำท่าจะตายเสียให้ได้ พอส่งกลับไปบ้าน
เล่ง-หงส์ ก็กลับกระปรีกระเปร่ามีชีวิตชีวาราวกับคนละคนทีเดียว”

2

“ก็แปลกนะฮะ”

แอ้นท์ยกมือขึ้นลูบท้ายทอยอย่างใช้ความคิด

“...อาจเป็นเพราะเกมมีความผูกพันกับบ้านหลังนั้นมากก็ได้”

“ผมก็คิดอย่างนั้น” ชูชัยค่อนข้างเห็นด้วย “และที่สำคัญอีกอย่างก็คือ อาแปะมีความเคารพทั้งของผมมาก เมื่อก่งมอบหมายให้ดูแลบ้านเล่ง-หงส์ แก ก็ถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำงานให้สมกับความไว้วางใจที่ก่งมอบให้”

“คนที่ซื่อสัตย์และจงรักภักดีอย่างอาแปะ สมัยนี้คงหาได้ยากเต็มที”
แมงปอเอ่ยด้วยน้ำเสียงแสดงความนิยมเลื่อมใส

“คนสมัยก่อนเขาอยู่กันด้วยน้ำใจ ไม่ใช่เงิน” ชายหนุ่มมองดูเด็กสาว
“ลงว่าใจถึงใจแล้ว เท่าไหร่ก็เท่ากัน”

“ผมยังแปลกใจที่อาแปะถามถึงแซ่ของแมงปอไม่หาย” แอ้นท์ลดมือลง
จากท้ายทอย “และที่แปลกกว่านั้น ก็ตรงที่แกทำท่าไม่เชื่อว่าแมงปอเป็นคนไทยแท้ ไม่มีแซ่เดิม”

“ก็ประสาคนแก่ที่เลอะเทอะเลื่อนเปื้อนนั่นแหละ” พี่สาวไม่ใส่ใจ “อายุ

ตั้ง 90 กว่าปีแล้ว จะไปเอานิยมนิยายอะไรกันนักหนา”

“นั่นลุงเซ่งวิ่งหน้าตั้งมาทำไมครับ” แอ้นท์เอ่ยกับเจ้าของบ้าน

“มีอะไรหรือนายเซ่ง” ชูชัย กัญจนกรถาม เมื่อคนขับรถมหาดยุติยืนอยู่ตรงหน้า

“อาแปะ...” เซ่งหอบแรงๆ สีหน้าแสดงความกังวล “อาแปะไม่สบายมากครับ”

“เป็นอะไรรู้มั๊ย”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน อยู่ดีๆ แก่ก็ชักตาตั้ง หมอต้องปล้ำกันอยู่พักใหญ่ ถึงค่อยดีขึ้น แต่ผมดูท่าว่าแกคงไม่ฟื้นคืนนี้”

“ร้ายแรงถึงขนาดนั้นเชียวนะหรือ” ชายหนุ่มใจหาย

“ครับ” คนขับรถยืนยัน “ตอนนี้อาแปะเกรำร้องอยู่อย่างเดียวนั่น”

“อะไร” ชูชัยถามด้วยความประหลาดใจ

เซ่งเสียบไปนิดหนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เครือลงพร้อมกับหันหน้าไปทางแมงปอ

“อาแปะอยากพบคุณหนูคนนี้เป็นที่สุด”

แมงปอเหลียวมามองเพื่อนชาย ซึ่งยืนรออยู่หน้าห้องกับพี่สาวของเขาและทายาทเจ้าของบ้านเล่ง-หงส์อีกครั้ง ก่อนจะผลักประตูก้าวเข้าไปในห้องคนเจ็บ เพียงลำพังด้วยท่าทางที่ยิ่งหยิ่งๆ

“ผมจะอยู่ตรงนี้” แอ้นท์เอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างให้กำลังใจ

เด็กสาวแข็งแรงใจเดินตรงไปยังเตียงคนเจ็บที่คนเก่าคนแก่ของตระกูลกัญจนกรนอนหายใจระรวย แมงปอหยุดยืนข้างเตียงที่ระโยงระยางด้วยสายน้ำเกลือและสายออกซิเจน ความสับสนและงุนงงสงสัยค่อยสงบลงเมื่อมองเห็นดวงหน้าที่อืดโรยซีดเขียว และดวงตาหม่นซึมเหนือยล้าซึ่งจ้องมองหล่นอยู่ก่อนแล้ว

“ชอบใจ” ชายชราพึมพำ ทำทางพึงพอใจกับการมาของเด็กสาว
“อาแปะเป็นยังไงบ้างคะ” แมงปอผีนยิ้ม
“เจ็บอย่างไม่เคยเจ็บมาก่อน แล้วก็เหนื่อยอย่างไม่เคยเหนื่อยขนาดนี้
มาก่อน”

“อาแปะอายุมากแล้ว ย่อมจะเหนื่อยมากกว่าแต่ก่อน” เด็กสาวปลอบโยน
“วันเวลาของอ๊วกคงเหลืออีกไม่มากนัก” คนเจ็บเหมือนจะปลงตกกับ
สังขารของตนเอง

“เรื่องแบบนี้ไม่มีใครรู้ล่วงหน้าหรอกค่ะ”
“คนอายุปุ่นนี้เหมือนกับต้นไม้ผุๆ ไม่ต้องรอให้ใครทำอะไร แค่มพัด
เบาๆ ก็หักโค่นได้เอง” ชายชราปรารภ ม่านตามัวลง
ผู้ต่างวัยทั้งสองเงยบงันไปครู่ใหญ่ ก่อนที่ผู้สูงวัยจะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่
กลางแครงใจ

“ล้อพูดจริง ๆ หรือว่าล้อไม่ใช่ตึงนั้ง”
“ค่ะ” แมงปอรับคำ “คุณพ่อคุณแม่หนูเป็นคนไทย ไม่มีเชื่อจีนเลย
สักคน”

“ไม่น่าเป็นไปได้” ชายชราเพ่งมองใบหน้าเด็กสาวคล้ายไม่เชื่อสายตา
ตนเอง

“ขอโทษนะ” เกพพยายามยกท่อนแขนซึ่งเลียบสายน้ำเกลือขึ้น “ขออ๊ว
ดูต้นคอสิ้อหน่อยได้ไหม”

“ทำไมคะ” แมงปอเลิกคิ้วต่ำงามด้วยความประหลาดใจ
“อ๊วต้องการจะรู้ว่าสิ่งที่อ๊วคิดไว้ในใจ มันผิดหรือถูก อย่างน้อยก็คง
จะช่วยให้อ๊วได้นอนตายตาหลับ”

เด็กสาวลังเลนิดหนึ่ง ก่อนตัดสินใจใช้มือรวบผมขึ้น และหันหลังก้ม
ศีรษะให้ชายชราย่นร่างขึ้นดูต้นคอของหล่อน

“ที่อ๊วคิดไว้ไม่ผิดจริง ๆ” อาแปะดีใจเมื่อมองเห็นอะไรบางอย่างที่ต้นคอ

ของเด็กสาว

“ไม่เสียแรงที่อีวรอคอยมาทั้งชีวิต” ชายชราละล่ำละลัก “ในที่สุด นายที่สองก็ส่งทายาทกลับมาจริง ๆ ต่อแต่นี้ไป ตึกมังกรและตึกหงส์จะรวมกันเป็นหนึ่งเดียวและมีชีวิตขึ้นใหม่อีกครั้ง”

“อาแปะหมายความว่ายังไงคะ” แมงปอถามด้วยความไม่เข้าใจ

“คุณหนูน้อย” น้ำเสียงของอาแปะแสดงความนอบน้อม “ไม่ว่าคุณหนูจะคิดว่าตัวเองเป็นใคร แต่อีวขอยืนยันว่าคุณหนูคือเจ้าของที่แท้จริงของตึกหงส์และทายาทคนสุดท้ายของนายคนที่สอง”

“หนูไม่เข้าใจที่อาแปะพูดเลย” แมงปอส่ายหน้าอย่างงุนงง

“คุณหนูน้อยมีปณาดำรูปมังกรที่ต้นคอใช่ไหม” อาแปะย้อนถาม

“ค่ะ” เด็กสาวยอมรับ “คุณพ่อคุณแม่บอกว่าหนูมีปณาดำติดมาตั้งแต่เกิดแล้ว ตอนเด็ก ๆ ก็ยังดูไม่ชัดว่าเป็นรูปอะไร แต่พอโตขึ้นจึงสังเกตเห็นว่ามีลักษณะคล้ายมังกรจีน”

“ถูกต้อง” คนเจ็บมีอาการสดชื่นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ดวงหน้าซีดเขียวกลับสดใส ดวงตาอิดโรยและระริบและหล่อลื่นด้วยน้ำเลี้ยง

แมงปอเงยไปอีกครั้ง สีหน้าของเด็กสาวฉายแววครุ่นคิดและจับต้นชนปลายไม่ถูก ขณะที่ชายชราลาไปลืมนึกเอม...

ลำภาจิ้นลำใหญ่พายหน้าผาคลื่นมาในความมืดของรัตติกาล เล่าเต็งแน่นขันดไปด้วยบรรดาเด็กหนุ่มสาวจีนที่เดินทางจากบ้านเกิดเมืองนอนมุ่งหน้ามายังดินแดนที่ห่างไกลทางใต้ แต่ละคนล้วนอยู่ในสภาพอันน่าเวทนา สมบัติติดตัวมีเพียงเสื้อผ้าเก่า ๆ ที่สวมติดตัว หมวกกุยเลี้ยวขาด ๆ ซึ่งสวมกันแดด และเสื้อผางขาดวินที่ปูนอน กับไหใส่น้ำคนละใบไว้จิบแก้กระหาย

“อาหยง” เด็กหนุ่มรูปร่างผอมสูงที่หนูนท่อนแขนแทนหมอน ร้องเรียกเพื่อนผู้อ่อนวัยกว่าซึ่งนอนอยู่ใกล้ ๆ “อีกเพียง 2-3 วัน จะเข้าเขตสยามแล้ว

ลือคิดไว้หรือยังว่าจะทำอะไรเป็นอย่างแรกเมื่อขึ้นบก”

“คิดไว้แล้ว” หยงตอบอู้อี้ “อ้าวจะนอนนิ่งๆ บนแผ่นดินสักวันสองวัน”

“ลือรักแผ่นดินใหม่มากถึงขนาดอยากอยู่ใกล้ๆ โดยไม่ยอมลุกไปไหนมาไหนเลยหรือ” เจ้าของคำถามสงสัย

“เปล่าหรอก” ผู้อ่อนวัยส่ายหน้า “เป็นแต่อ้วนนอนบนเรือมาเป็นเดือนแล้ว ก็เลยอยากจะนอนไ้ที่มันเรียบๆ ไม่โคลงเคลงบ้าง”

“พูดกับลือมีเรื่องให้ขบขันได้เสมอ” อีกฝ่ายอดที่จะนึกขำไม่ได้

“แล้วลือล่ะอาหวาง ลือตั้งความหวังไว้หรือยังว่าจะทำอะไรเป็นสิ่งแรก”

หยงย้อนถาม

“อู้อี้ก็คิดไว้แล้วเหมือนกัน” หวางตะแคงตัวมองเพื่อนร่วมทาง “ทันทีที่ขึ้นบก อ้าวจะรีบไปไหว้เจ้าแม่มาจู เพราะตลอดเวลาที่เดินทาง อ้าวเฝ้าแต่ขอพรเจ้าแม่ให้ไปถึงสยามโดยปลอดภัย”

“ดีแล้ว” เด็กหนุ่มผู้อ่อนวัยกว่าผวกกิริยาขึ้น ดวงดาวทอประกายในดวงตาอันอ่อนโยน “หากเจ้าแม่ไม่เมตตา เราคงได้รับความทุกข์ยากเดือดร้อนยิ่งกว่านี้ อ้าวเองก็บนบานเจ้าแม่เอาไว้เหมือนกัน”

หวางนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยต่อด้วยท่าทางครุ่นกังวล

“อ้าวไม่รู้ลือจะเป็นอย่างอ้าวหรือเปล่า แต่อ้าววิตกไม่ได้ว่า เมื่อไปถึงสยามแล้วจะมีอะไรรอเราอยู่ที่นั่นบ้าง พวกเขาจะต้อนรับหรือขับไล่ เราจะอึดอ้อมหรืออดอยาก ชีวิตข้างหน้าจะมีเสียงหัวเราะหรือคร่ำครวญหนวให้”

“คนอย่างเราก็คงไม่พินงานกุสิดที่ใช้แรง” หยงรำพึง “แต่อ้าวได้ยืนยันที่สยามหมายถึงอ้วนปี คนอย่างเราก็คงจะไม่อดตายเหมือนกัน”

“ถ้าเป็นอย่างที่ลือว่าจริงก็ดี” หวางพยักหน้า “เพราะหากลำบากยากแค้นกว่าเมืองจีน ก็คงเหมือนเราหนีจะซัดลงน้ำ Һ่าซำเงินทองที่เป็นค่าเรือและค่านายหน้าก็จะพลอยสูญไปด้วย”

“เป็นเพราะเราไม่มีญาติมิตรหรือเพื่อนที่จะค้ำประกันอย่างคนอื่น ๆ

นายหน้าและได้กังจึงได้รีดเค้นเอาเงินสด” หยงพูดอย่างน้อยใจ

“ที่จริงแล้วมันก็ไม่แตกต่างกัน” หวางพลบโยน “หากเราไม่คืนรณ ขวนขวายหาเงินหาทองมาจ่ายค่าเรือและค่านายหน้าแต่แรก เมื่อเดินทางมาถึง สยามแล้วเราก็ต้องตกอยู่ในสภาพของทาสนายประกันอยู่ดี อ้าวได้ยีนวาชิงตั้งหลายคนต้องทำงานหนักอยู่เป็นปี ๆ กว่าจะได้รับอิสระจากนายประกัน”

“ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมันก็มีดีมีเลวอย่างนี้เสมอ” หยงยกมือขึ้นลูบศีรษะ ซึ่งโกนเกลี้ยงเหลือเพียงหางเปียเส้นเดียว

“พายุมาแล้ว” เพื่อนผู้สูงวัยกว่าร้องบอกเมื่อลำเรือเริ่มโคลงเคลง

เสียงคลื่นลมครึ่นครันเกรี้ยวกราด น้ำทะเลกระเซ็นสาดขึ้นมาบนเรือรุนแรง ตามด้วยเสียงร้องตะเบ็งเซ็งแซ่ด้วยความตกใจและหวาดกลัวของเหล่าผู้โดยสาร

“ทะเลช่วงมรสุมมักเต็มไปด้วยคลื่นลม” หยงผุดลุกขึ้น พลังฉวยไถ ไล่่น้ำดื่มขึ้นสะพายไถลรวมสมบัติชิ้นสำคัญ ขณะที่หวางเริ่มมีอาการคลื่นไส้

“อดทนไว้ก่อน” ผู้อ่อนวัยเตือน พร้อมกับสอดสายสายตาฝ่าความมืด หาที่ยึดเหนี่ยวเกาะกุม

มรสุมโหมกระหน่ำอย่างไม่ปรานี ราวกับจะทดสอบความเข้มแข็งและ กำลังใจของบรรดาเด็กหนุ่มที่พลัดพรากจากถิ่นกำเนิดมาแสวงโชคในต่างแดน หวางกับหยงจับมือกันไว้นั่น ดังห้วงเหล็กซึ่งเกี่ยวคล้องคนทั้งสองให้เป็น หนึ่งเดียว

“ใจดี ๆ ไว้” หยงตะโกนพลบเพื่อนรุ่นพี่ที่คุกเข่าเอาเจียนลงบนพื้น ดาดฟ้า “เดี๋ยวเราก็คงจะผ่านพ้นไปได้”

“เจ้าแม่มาจุช่วยลูกสองคนด้วย” หวางยกมือข้างที่ว่างขึ้นขีดปาก พลัง ภาวนาเสียงสั้น “ถ้าลูกสองคนรอดชีวิตไปถึงสยามได้ จะพากันกราบไหว้ ลำน้ำบุญคุณเจ้าแม่ไปตลอดชีวิต”

“ลูกก็เช่นเดียวกัน” หยงเอ่ยอย่างหนักแน่น “หากลูกรอดตายวันนี้

วันหนึ่งข้างหน้าเมื่อลูกมีฐานะดีขึ้น ย่อมสามารถสร้างศาลถวายเจ้าแม่อย่าง
แน่นอน”

อาจจะเป็นด้วยแรงอธิษฐานของเด็กหนุ่มทั้งสอง คลื่นร้ายลมแรงจึงสงบลง
ภายในเวลาไม่นานนัก แต่ถึงกระนั้นก็ทำให้เรือได้รับความเสียหายพอสมควร
นอกเหนือไปจากการที่เด็กหนุ่มหลายคนสาบสูญไปกลางทะเล

“เราคงต้องหาเกาะใกล้ ๆ จอดซ่อมแซมเรือ” ไต้ก๋งบอกกล่าวแก่
ผู้โดยสารที่ยังไม่คลายความอกสั่นขวัญแขวน “คิดว่าจะใช้เวลาสัก 3-4 วัน
แต่ต้องขอแรงพวกเรือช่วยเหลือนด้วย”

“เรื่องนั้นย่อมไม่เป็นปัญหา” เหล่าผู้โดยสารต่างรับคำด้วยความเต็มใจ
“ขอเพียงให้พวกเราสามารถเดินทางไปถึงจุดหมายได้เท่านั้น”

“อัครบรองได้ว่า ภายในอาทิตย์นี้พวกเรือจะได้ขึ้นฝั่งอย่างแน่นอน”

ไต้ก๋งให้สัญญา แต่อนิจจา ใครเลยจะคาดคิดว่าคำมั่นสัญญานั้นจะไม่มี
โอกาสที่จะเป็นจริงขึ้นมาได้แม้แต่หน่อย...

ลำเกาเหหัวจากเส้นทางเดิมด้วยสภาพที่บอบช้ำ แต่เหมือนจะยังไม่หมดสิ้น
คราวเคราะห์ เพราะเพียงผ่านพ้นคลื่นลมอันรุนแรงมาได้ไม่นานนัก ลำเกาใหญ่
ก็ต้องเผชิญกับมหันตภัยที่ร้ายกาจยิ่งกว่ามรสุม

“มีเรือลำหนึ่งอยู่ข้างหน้า กำลังแล่นตรงมาทางนี้” ลูกเรือร้องบอก

“เราโชคดีแล้ว” หยงกล่าวแก่เพื่อนร่วมทางซึ่งช่วยกันสาวเชือกสาย
ระยางอย่างตื่นเต้น “เราอาจขอความช่วยเหลือจากเรือลำนั้นได้”

“ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิด” เด็กหนุ่มผู้มีอายุมากกว่าก่อนแซนซันเซ็ดเหิงเอ
บนหน้าผาก “ที่อ่าวกลัวอยู่คือ หากเจอพายุอีกครั้งทั้ง ๆ ที่เรืออยู่ในสภาพนี้
พวกเราคงจะแย่แน่”

“จำไม่ได้หรือที่เขาเตือนว่า เวลาลงเรือไม่ให้พูดถึงพายุ” หยงเตือนอย่าง

ยังไม่หายครั่นคร้ามกับเหตุการณ์เมื่อครู

“แต่ทะเลแถวนี้ต้องระมัดระวังพอสมควร” ลูกเรือผู้ทำหน้าที่คุมสายระยางเสากระโดงใหญ่เอ่ยอย่างยังไม่สว่างใจ “บางทีอาจเป็นพวกโจรร้ายก็ได้”

“เฮียหมายถึงโจรสลัดหรือ” หยงถามใจเต้นแรงขึ้น

“พวกที่นิยมทำการค้าโดยไม่ต้องลงทุนเวลานี้อยู่มากมาย ตั้งแต่ชาวพื้นเมืองมักได้ทำตัวกึ่งโจรกึ่งพลเมืองดี มีโอกาสก๊อปลันหรือลักขโมย ไม่มีโอกาสที่เข้ามาย่ำเย้ยเยียน นอกจากนี้ ก็มีพวกที่เป็นโจรสลัดจริง ๆ ทั้งแขกอินเดีย มลายู และสยาม กระทั่งพวกเรือสินค้าด้วยกันเองที่มีนิสัยชั่วร้ายคิดปล้นชิงเรือลำอื่น”

ลูกเรือยุติคำพูดของตน เมื่อได้ก้งซึ่งยื่นส่องกล้องทางไกลตาเดียวอยู่ที่หัวเรือ ร้องสั่งจ้ง-ฮันหรือตันเรือด้วยท่าทางร้อนรน

“เกิดอะไรขึ้น” หวางมองดูคนคุมสายระยาง

“โจรสลัด” อีกฝ่ายตอบ ขณะตันเรือออกคำสั่งให้เตรียมปืนใหญ่ประจำเรือ

“เราหนีไม่ทัน จำเป็นต้องต่อสู้กับพวกมัน” ลูกเรือบอกกับเด็กหนุ่มทั้งสอง และร้องเรียกลูกน้องให้มาช่วยสาวเชือก

ลำภาสามเสาปรากฏชัดเจนขึ้นเหนือท้องทะเลสีคราม และลอยลำอยู่ในลักษณะคุมเชิงอยู่ห่าง ๆ เรือใหญ่ที่บรรทุกนักแสวงโชคจากแผ่นดินใหญ่ผ่อนความเร็วลง ลูกเรือทุกคนอยู่ในลักษณะที่เคร่งเครียด ขณะที่ผู้โดยสารอยู่ในอาการตระหนกตกใจ บางคนคุกเข่าสวดมนต์อ้อนวอนขอความคุ้มครองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพบูชา บางคนก็พรวดพราดด้วยความหวาดกลัว มีเพียงบางคนที่ยืนอาสาต่อสู้กับพวกโจร

“ยิง” ใต้ก้งตัดสินใจเป็นฝ่ายลงมือก่อน...เสียงปืนกัมปนาท กลั่นดินเป็นคลื่นตลบกลางม่านควัน ทั้งคนเรือและคนโดยสารต่างเงียบบัน มีเพียงเสียงคลื่น

และเสียงลมระงมอยู่โดยรอบ

กระสุนนัดแรกห่างจากเป้าหมาย ผิวหน้าแตกกระจายแต่มิได้ระคายผิวเรือ
“ยิงซ้ำ” ใต้กังสั้ง แต่ผลที่ได้รับไม่แตกต่างจากนัดแรก

“เรือมีดินดำจำกัด” ต้นเรือทักท้วง เมื่อใต้กังจะส่งยิงอีกครั้ง “รอให้มัน
เข้ามาใกล้กว่านี้อีกหน่อยดีกว่า”

“แต่ถ้ามันเข้ามาใกล้ เราจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะเรือเราอยู่ใน
สภาพชำรุด เคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่ว” ใต้กังถกเถียง

“ถ้าการยิงปืนไม่เกิดผลและดินดำหมดสิ้นลง เรือเราก็กินข้าวเสีย กลายเป็น
ทุ่นลอยทิ้งเต้งให้พวกมันย้ายได้โดยง่ายเช่นกัน” ต้นเรือโต้แย้ง

“พวกมันโจมตีเราแล้ว” ต้นหนที่สองกลองดูอยู่ร้องเสียงดัง ไม่ทันขาดคำ
ลูกปืนใหญ่จากเรือโจรสลัดก็ปะทะเสากระโดงเอกอย่างแม่นยำ เรือสะท้อนไป
ทั้งลำ เสาหักกลางกระแทกคนที่คุมเสากระโดงและลูกน้องแน่นิ่ง และขณะที่
ทุกคนในเรือยังไม่คลายจากการขวัญเสีย กระสุนปืนใหญ่อีกนัดก็ตกลงบริเวณ
หัวเรือ ความรุนแรงของมันทำให้ร่างของต้นหนและลูกเรือจำนวนหนึ่งกระดอน
ขึ้นไปในอากาศ ผู้โดยสารพากันส่งเสียงร้องด้วยความตกใจกลัวและวิงวอน
ความตายจนสับสนอลหม่าน

“สู้ตาย” ใต้กังตะโกนลั่นอย่างจนตรอก และปราดเข้าไปยังปืนใหญ่เพื่อ
ลงมือยิงต่อสู้ด้วยตนเอง แต่ยังซ้ำว่ากระสุนปืนนัดที่สามที่ตกลงตรงบริเวณที่
ตั้งปืนใหญ่ออย่างแม่นยำ...

หยงกับหวางถูกกวาดต้อนออกมาถูกเข่าบนดาดฟ้าเรือร่วมกับลูกเรือและ
ผู้โดยสารที่เหลือรอดชีวิต โดยนายโจรผู้พิชิตยีนเด่นเป็นสง่าเคียงข้างด้วยลูก
สมุนจำนวนมาก

“พวกเจ้านับว่ามีโชค ที่ผ่านพ้นเรื่องราวร้ายแรงมาได้ถึงสองครั้งสองครา”
นายโจรซึ่งแท้จริงก็เป็นชาวจีนเช่นกัน เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “แต่ในชั่วชีวิต

หนึ่งของคนเรา ย่อมจะต้องเผชิญกับเรื่องเลวร้ายมากมายกว่านี้อย่างแน่นอน”

ถ้อยคำนั้นฟังดูราวผู้ใหญ่วิเศษที่ผ่านโลกมามากมายสั่งสอนเด็ก ปราศจากการกราดเกรี้ยวหรือด่าทอหยาบคาย

“กล่าวโดยสัตย์จริงแล้ว ข้าเป็นโจรย่อมมุ่งหมายในทรัพย์สินเงินทอง ยิ่งกว่าจะต้องการชีวิตของพวกเขาเจ้า แต่บางครั้งก็เกิดความจำเป็นอันสุดที่จะหลีกเลี่ยงได้” นายโจรสลัดทอดสายตาผ่านเหล่าเชลย ที่ล้วนก้มหน้านิ่งอย่าง คาดเดาชะตากรรมของตนเองที่ตกอยู่ในอุ้งมือโจรไม่ถูก

“เวลานี้เรือของพวกเขาได้รับความเสียหายเกินกว่าจะแก้ไขซ่อมแซมให้ดีขึ้นได้ ส่วนเรือของข้าเองก็มีพื้นที่จำกัด ไม่สามารถที่จะขนพวกเขาไปด้วยได้ ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องทอดทิ้งพวกเขาไว้กับเรือลำนี้”

สิ้นคำพูด เสียงร้องขอความเมตตาที่ดังระคนเสียงร่ำไห้โหยหวน

“ทุกสถานการณ์ล้วนต้องมีผู้เสียสละ ไม่ว่าจะด้วยความสมัครใจหรือไม่ก็ตาม” นายโจรกล่าวต่อ พลางก้าวเท้าผ่านเหล่าผู้เคราะห์ร้ายราวยมราช ตรวจสอบบัญชีบาปของชาวนรก...

ทุกผีเท่าที่นายโจรสลัดก้าวผ่าน ต่างมีผู้ตีกชกตัวด้วยความหวาดกลัว หรือไม่ก็กราบกรานขอความกรุณา จะมีก็แต่เด็กหนุ่มสองคนที่ก้มหน้าสบนึ่ง ไม่ยินยอมส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้น

“เจ้าชื่ออะไร” ผู้กุมชะตากรรมของทุกผู้ทุกนามในที่นั้น หยุดอยู่เบื้องหน้าเด็กหนุ่มทั้งสอง

“ข้าแซ่เฉิน ชื่อหยง” คนที่เฝ้าวิชัยตอบตะกุกตะกัก

“แล้วเจ้าล่ะ” นายโจรเบนสายตาไปทางอีกคน

“ข้าแซ่อู ชื่อหวาง” ผู้สูงวัยกว่าคุมสติได้มั่นคงยิ่ง

“เหตุใดพวกเจ้าสองคนจึงไม่ร้องขอชีวิตต่อข้า” นายโจรถามด้วยความประหลาดใจ “หรือเป็นด้วยพวกเจ้าปรารถนาความตาย”

“พวกเราไม่ได้ปรารถนาความตาย” หวางตอบอย่างหนักแน่น “แต่คนเราย่อมไม่สามารถฝ่าฝืนชะตาชีวิต ถ้าโชคชะตากำหนดให้เราสองคนต้องตายอยู่กลางทะเล ถึงจะดิ้นรนผ่านเรื่องเลวร้ายครั้งที่สามนี้ไปได้ ก็ใช่ว่าจะไม่มีครั้งที่สี่ครั้งที่ห้าเกิดขึ้น และทำให้เราต้องตายไปในทะเลจนได้”

“หากเจ้าแม่มาจួយังไม่อาจช่วยเราได้แล้ว จะมีมนุษย์หน้าไหนหรือเทพเจ้าองค์ใดสามารถช่วยเราได้อีก” หยงพูดแซงขึ้น

“ทารกสองคนนี่ช่างมีความคิดที่แปลกกว่าผู้อื่น” นายโจรถอยหลังไปก้าวหนึ่ง พลังคลีฟต์ด้ามจี้วอกโบกเบา ๆ ขณะเพ่งพินิจรูปร่างลักษณะของสองสหาย

“ข้าเองก็เป็นคนที่มีความคิดพิสดารเช่นเดียวกัน เมื่อพวกเจ้าไม่ร้องขอชีวิต ข้ากลับจะให้เจ้ามีชีวิตอยู่ เพื่อดูว่าเจ้าจะสามารถรอดชีวิตต่อไปได้อีกสักกี่ครั้ง”

ผู้ทรงอำนาจสูงสุดในเรือหันไปทางสมุนที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“เอาเด็กสองคนนี้ไปกับเราด้วย ส่วนที่เหลือ ทั้งพวกมันไว้ในเรือลำนี้ทั้งหมด”

ลำเภาสามเสาเล่นห่างออกไป ทั้งซากเรือสินค้ากับเหล่าลูกเรือและคนโดยสารให้รอคอยวาระสุดท้ายของตนอยู่เบื้องหลัง หยงกับหวางเผ่ามองภาพเรือและผู้คนเหล่านั้นจนลืบทา ต่างก็พากันสลบไสลในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และนึกสงสัยใคร่คนที่เคยร่วมทางกันมา แต่ก็ไม่มีหนทางที่จะช่วยเหลืออะไรได้แม้แต่น้อย

“พวกเจ้าเมื่ออยู่ในเรือของข้ายอมมิใช่ในฐานะผู้โดยสารอีกต่อไป หากเป็นเพียงลูกเรือคนหนึ่ง” นายโจรกล่าวแก่สมาชิกใหม่ “เจ้าจะอยู่ได้ความดูแลของหัวหน้ากะลาสี ถ้าเกียจคร้านหรือบกพร่อง ย่อมถูกมันลงโทษได้ทุกเมื่อ”

หยงกับหวางเพ่งจะมีโอกาสมองดูหัวหน้าโจรเป็นครั้งแรก มันมีอายุราว 30 ปี รูปร่างลั่นทัด ใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา ไว้ผมเปียรวบรัดเรียบร้อย ท่าทางภูมิฐาน แต่งกายราวบัณฑิต ในมือถือพัดด้ามจี้วเล่มหนึ่งแทนมีดดาบหรือปืนพก หากพบพานตามถนนหรือร้านรวงในเมือง คงไม่มีใครคาดคิดว่าเป็นโจรผู้ร้ายโดยแท้

“พวกเจ้ามาจากมณฑลทงต้งใช่หรือไม่” นายโจรเอ่ยถาม

“ท่านทราบได้ยังไง” หวางย้อนถาม

“จากสำเนาที่เจ้าโดยสารมา” เจ้าของคำถามคลีฟต์ออกมาโบกชี้ ๆ “สำเนาแต่ละท้องถื่นมีลักษณะที่แตกต่างกัน ของกวางตุ้งจะหาสีแดงใต้กราบ เก่งท้ายเรือมีระเบียบล้อมรอบ ถ้าเป็นของผู้เจี้ยน ตัวเรือหาสีขาว กราบเป็น สีดำขอบเขียว ส่วนหางโจว ท้องมน ดาดฟ้าสูง ใบเรือตามด้วยไม้แป้วว้าง เหมือนพัด”

เด็กหนุ่มทั้งสองสบตากัน

“พวกเจ้าสองคนจะเดินทางไปไหน” นายโจรถามต่อ

“บางกอก” หยงตอบ

“พวกเจ้าจะไปทำอะไรที่นั่น”

“ยังไม่รู้เหมือนกัน” หวางสารภาพ “ก็คงจะไม่พ้นงานจับกังแบกหาม”

“เจ้าคิดหรือไม่ว่า จะต้องแบกหามอีกกี่ปีจึงจะสามารถตั้งตัวเป็นเจ้าแก่ได้”

“เรื่องนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความขยันขันแข็งและมานะอดทนของตัวเราเอง” หยงตอบได้โดยไม่ต้องคิด “ทำงานให้หนัก จีบจ่ายใช้สอยแต่น้อย ก็ย่อมมีเงิน มีทองได้ในวันหนึ่ง”

“แต่งานจับกังได้รับค่าจ้างเพียงน้อยนิด ต่อให้เจ้าแบกหามจนเส้นเลือด เส้นเอ็นพันกันเป็นเส้นเชือก ก็คงจะยากจนไปตลอดชีวิต ลู้ทำการค้าโดยไม่ต้อง ลงทุนแบบข้า เพียงไม่นานก็มั่งคั่งร่ำรวย”

“แต่พวกเราไม่คิดจะเป็นโจร” หยงโต้แย้ง

“ให้มันรู้ไป” โจรสลัดผู้วางท่าอย่างบัณฑิตยัมเย้ยหยัน “ข้าพนันได้เลย ว่า ภายในเวลาเพียง 7 วัน ข้าจะสามารถทำให้พวกเจ้าละทิ้งความคิดเดิม และหันมานิยมชมชอบการค้าที่ไม่ต้องลงทุนอย่างแน่นอน”

เกาะเล็กที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวนอกเส้นทางเดินเรือ นอกจากจะรายรอบด้วย

คลื่นลมรุนแรงแล้ว แนวหินโสโครกทางด้านเหนือและใต้ของเกาะ ยังเป็นเสมือนปราการธรรมชาติที่ป้องกันไม่ให้เรืออื่นล่องล้าเข้ามาจนได้โดยง่าย แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมีพวกค้าของเถื่อนทั้งจากมลายูและสยามลักลอบเดินทางมาหาซื้อของโจร อยู่เนื่อง ๆ โดยแลกเปลี่ยนกับน้ำจืดและอาหาร รวมทั้งสุราและยาฝิ่น ซึ่งเป็นการต้องการของเหล่าโจรสลัด

“เราจะต้องติดอยู่บนเกาะบ้านี้กับพวกโจรไปอีกนานเท่าไร” หยงซึ่งนั่งอยู่บนโขดหินเพ่งสายตาออกไปในทะเล เอ่ยด้วยความเบื่อหน่าย

“อ้าวก็ไม่รู้เหมือนกัน” หวางซึ่งเดินลุยน้ำจับปูปลาตามซอกหินเงยหน้าขึ้นมองเพื่อน “แต่การที่ลื้อเอาแต่นั่งบ่นอยู่ทั้งวันแบบนี้ ใ้ว่าจะช่วยให้อะไรดีขึ้นได้”

“แล้วลื้อจะให้อ้าวเที่ยวจับปูจับปลาเล่นอย่างลื้อหรือ” หยงถามอย่างหงุดหงิด

“อ้าวบอกกับลื้อหลายครั้งแล้วว่ามัวก่ลัดกลุ้มไปก็ป่วยการเปล่า ลื้อหาอะไรทำพอเพลิน ๆ ไม่ได้ แล้วอีกอย่าง ตำบลที่เราสองคนอยู่ก็เป็นที่ดินอันห่างไกลจากทะเล บัดนี้ โชคชะตาบันดาลให้เราทั้งสองกลายเป็นชาวเกาะอยู่ท่ามกลางน้ำกับฟ้า ดังนั้น ก็สมควรที่จะทำตัวให้คุ้นเคยกับสิ่งรอบข้าง หัดว่ายน้ำจับปลาให้คล่องแคล่วเพื่อสามารถช่วยเหลือตัวเองได้เมื่อถึงคราวจำเป็น”

“ลื้อเริ่มจะเห็นดีเห็นงามกับการเป็นโจรผู้ร้าย และคิดจะอยู่กับพวกโจรตลอดไปอย่างนั้นหรือ” หยงไม่คลายความขุ่นมัว

“ลื้อก็รู้อยู่แก่ใจว่า ที่อ้าวมุ่งหน้ามาสยามด้วยหวังจะทำงานสร้างเนื้อสร้างตัว ไม่ใช่ประพตติตัวนอกกลุ่มนอกกรอบ แต่เมื่อฟ้าดินกำหนดให้เป็นไปเช่นนั้น ก็ต้องอดทนก้มหน้ารับชะตากรรมไปพลางก่อน และถนอมตัวรอเวลาที่ฟ้าดินจะปรานี” หวางกล่าวอย่างใจเย็น

“ถ้าลื้อมัวแต่ทอดอาลัย ไม่ดีนรชนชวนขาย เมื่อไหร่เล่าเราจึงจะผ่านพ้นเคราะห์กรรมไปได้” หยงกระแทกเสียง

“แต่ถ้าพลีลามเอาแต่ใจโดยไม่ใคร่ครวญให้รอบคอบ ก็อาจจะได้รับความเดือดร้อนยิ่งขึ้นกว่าเดิม” เด็กหนุ่มผู้สูงวัยกล่าวตักเตือน

“ทำไมเราไม่คิดหลบซ่อนไปในเรือที่ท่าซื้อของโจร” หยงเสนอความคิด “อย่างน้อยก็พอให้พ้นเกาะบ้านนี้ไปก่อน”

“ลือพูดยั้งกับคนพวกนั้นไม่ใช่โจรเหมือนกัน” หวางเดินมาหยุดอยู่ข้างโชดหิน “เปลือๆ อาจจะเป็นหนี้เสียปะจระเข้ ลู้ออยู่คอยโอกาสที่นี้จะดีกว่า”

“อ้วหมดความอดทนที่จะรอคอยอีกต่อไปแล้ว” หยงฮึดฮัด “ลืออยากอยู่ที่นี้ก็อยู่ต่อไปคนเดียวเถอะ สำหรับอ้ว เป็นตายร้ายดียังไง อ้วก็ต้องหาทางออกไปให้พ้นจากเกาะนี้ให้ได้”

หวางมองดูเพื่อน พลังสิ้นศรัทธาอย่างจนปัญญาที่จะทัดทานหรือห้ามปรามอีกต่อไป

อาจเป็นด้วยความอ่อนวัยและนิสัยมูทะลุเอาแต่ใจตนเองที่ติดตัวมาแต่เล็ก ทำให้หยงไม่ยินยอมเชื่อฟังคำพูดของเพื่อน และลอบลงเรือที่ท่าซื้อของโจรหายไประยะ โดยไม่ได้คิดแม้แต่สักนิด ว่าการกระทำของตนจะก่อความทุกข์ยากเดือดร้อนแก่เพื่อนผู้อยู่ข้างหลังเพียงไร

“พวกเจ้าสองคนเป็นเพื่อนกัน กินนอนด้วยกัน สมควรจะต้องดูแลกันให้ดี จู๋ๆ คนหนึ่งหายไป อีกคนหนึ่งจะอ้างว่าไม่รู้ไม่เห็นด้วยได้อย่างไร”

นายโจรตะคอก เมื่อหวางถูกลากตัวมาอยู่ต่อหน้า

“ถึงเป็นเพื่อนก็ใช่ว่าตัวจะติดกัน” เด็กหนุ่มโต้เถียง “หยงคิดอ่านเรื่องอะไร ก็ยอมอยู่แต่ในหัวของมัน หากมันไม่เอ่ยปากออกมา โฉนเข้าจึงจะสามารถล่วงรู้ได้”

“เจ้าไม่ต้องมาตีฝีปากกับข้า” นายโจรหุบพัดที่คลี่กางอยู่

“อย่างไรเสีย พวกเจ้าก็คงต้องพูดจาหารือกันบ้าง ใช่ว่ามันจะสามารถ

หลบหนีไปได้ในทันทีทันใด พวกข้าอยู่บนเกาะแห่งนี้เหมือนคนที่อยู่ร่วม
ครอบครัวเดียวกัน ทุกคนมีหน้าที่คุ้มครองป้องกันบ้านเรือนให้ปลอดภัย การที่
เพื่อนเจ้าหนีหายไปเช่นนี้ ย่อมจะนำภัยมาสู่พวกเราทุกคนได้ เพียงแค่มั่นใจ
เบาะแสแก่เจ้าหน้าที่บ้านเมือง”

หวานนิ่งเงียบ ขณะที่โจรบัณฑิตกวาดสายตาไปทางเหล่าสมุน

“ส่งเส้นทางกระเบนมาให้ข้า” นายโจรออกคำสั่ง “จับมันมัดกับสมอเรือ
ข้าจะไต่มันให้หลานจำ”

ขาดคำประกาศิต บรรดาสมุนโจรก็กลุ่มรวมเข้าจับตัวเด็กหนุ่มคุกเข่า
คว่ำหน้าลงกับสมอเหล็กเก่า ๆ ที่ถูกทิ้งอยู่บนหาด และฉีกเสื้อผ้าซึ่งหวานสวมอยู่
ออก นายโจรก้าวเดินมาหาเด็กหนุ่มช้า ๆ พลังสะบัดทางกระเบนในมือกับ
อากาศ เกิดเสียงดังนำพรมันพริ้ว

“กล่าวโดยสัตย์จริงแล้ว ข้าหาได้ชิงชิงเจ้าแม่แต่น้อย” นายโจรกล่าว
เมื่ออยู่ตรงหน้า “เปรียบไปก็ไม่ต่างจากการลงโทษของบิดาต่อบุตรที่ดื้อดึง”

หวานสะดุ้งสุดตัว เมื่อเกล็ดเกลียวของทางกระเบนตากแห้งสัมผัสผิวหนัง
โดยตรง

“เจ้าได้คิดหรือไม่ว่า บิดาก็น่าจะบังเกิดความเจ็บปวดด้วยเช่นกัน เมื่อเห็น
บุตรเจ็บปวด”

ทางกระเบนจิกแผ่นหลังเป็นทางยาว กล้ามเนื้อเต้นระริก เลือดซึมจาก
แนวแผลชุ่มโชก

“ดังนั้น เจ้าสมควรจะสำนึกรู้สึกในความผิดของตัวเอง”

หวานขบกรามเป็นสันหนูนและบิดตัวไปมา

“และบังเกิดความเสียใจที่บีบบังคับให้ข้าต้องลงโทษเจ้าเช่นนี้”

เด็กหนุ่มไม่อาจล่วงรู้ว่านายโจรได้พูดจาอะไรอีกหรือไม่ เพราะเมื่อทาง
กระเบนกระทบผิวหนังอีกครั้ง สติสัมปชัญญะก็พลันดับวูบลง

หวางไม่รู้ว่าเวลาล่วงเลยไปเนิ่นนานเพียงไร แต่เมื่อคืนสติมาอีกครั้ง ก็มองเห็นเพียงความมืดรอบข้าง หูอื้ออึงด้วยเสียงคลื่นและเสียงลมที่ระงมไม่ขาดสาย และร่างยังคงถูกมัดตรึงอยู่กับสมอทั้งที่น้ำทะเลทันขึ้นมากือบถึงเอว และทุกครั้งที่คลื่นกระเซ็นซ่านก็ก่อให้เกิดความเจ็บปวดแก่บาดแผลที่ถูกเผไหม้ และผิวที่ไหม้เกรียมจากแดดที่แผดเผาอย่างสุดจะพรรณนา

“เจ้าฟื้นแล้วหรือ” เสียงทักถามดังขึ้นอยู่ใกล้ๆ เมื่อเด็กหนุ่มเหลือบตาขึ้นมองก็เห็นเงาตะคุ่มที่เพ่งมองอยู่ ในมือของร่างนั้นขยับพัดด้ามจิวช้าๆ

“ท่านเฝ้าดูเพราะเกรงว่าข้าจะหลบหนีไปอีกคนกระนั้นหรือ” หวางถามขณะขบครามสะกดกลืนความเจ็บปวด “หรือรอจนข้าตายไปคาตา”

“ข้าคอยดูแลเจ้าต่างหาก” นายโจรกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวไร้อารมณ์ เรื่องราวขุนซ่อง “บนเกาะนี้มีฝูงสุนัขเถื่อน รวมทั้งหมู่ป่าที่ออกหากินยามค่ำคืน หากพวกมันพบเจอเจ้า ย่อมไม่แคล้วจะกลายเป็นเหยื่ออันโอชะของพวกมัน”

“ท่านอดหลับอดนอนมาคอยคุ้มครองข้าด้วยเหตุอันใด” หวางถามด้วยความประหลาดใจ

“สืบทอดหมายหน้าเมื่อเจ้ามีบุตร เจ้าจะบังเกิดความเข้าใจความรู้สึกของบิดาที่มีต่อบุตรได้เอง”

นายโจรเดินเข้ามาหา และดึงผมเปียของเด็กหนุ่มให้ไปหน้าแขนขึ้น ก่อนค่อยๆ รินน้ำจากเหยือกดินเผาซึ่งถืออยู่ในมือลงในปากหวาง

“ค่อยๆ ดื่มน้ำ” มันตักเตือน “มิเช่นนั้น แทนที่จะเป็นคุณอาจกลับเป็นโทษแก่ตัวเจ้าเอง”

หวางกลืนน้ำผ่านลำคอ

“อันที่จริง ผู้ที่ถูกลงโทษเยี่ยงเจ้าสมควรได้รับการพักผ่อนสักวันสองวัน แต่เผอิญว่าพรุ่งนี้ข้าจะออกเรือแต่เช้ามืด และไม่ประสงค์จะทอดทิ้งเจ้าไว้บนเกาะตามลำพังในสภาพนี้”

“ท่านต้องการให้ข้าเป็นโจรไปกับท่านด้วยต่างหาก” หวางเบือนหน้าหนี

“เจ้าคิดบ้างหรือไม่ว่า ข้าเป็นคนช่วยไม่ให้เจ้าเป็นผิวยูกลงทะเล” นายโจรปล่อยมือจากหางเปียเด็กหนุ่ม “เหตุใดเจ้าจึงไร้ความกตัญญู และครุ่นคิดหาทางตอบแทนบุญคุณข้าแทนที่จะดีแต่ตีฝีปากเช่นนั้น”

“ก็ถ้าหากว่าท่านไม่ปล้นเรือพวกข้า เราก็คงไม่เป็นที่บุญคุณต่อกัน” หวางหลับตาลงเมื่อนึกถึงภาพของลูกเรือและคนโดยสารร่วม 200 คน ที่ถูกปล่อยให้รอความตายอยู่ในเรือที่ใกล้จะอัปปาง

“เจ้าพูดเช่นนั้นไม่ต่างจากคนที่เดินวนหาต้นสายปลายทางไม่พบ” นายโจรถอยห่างไปก้าวหนึ่ง “หากข้ายอมถามให้บ้างว่า หากเจ้าไม่ลงเรือเดินทางมาจากเมืองจีน เจ้าก็ย่อมจะไม่ต้องเผชิญกับพายุร้าย และถูกข้าโจมตี ใช่หรือไม่... เรื่องราวทั้งหมดนับว่าเป็นเรื่องที่เจ้าแสหาความเดือดร้อนเองโดยแท้”

เด็กหนุ่มแน่นปากแน่น

“ไม่ว่าเจ้าจะอยากเป็นโจรหรือไม่ เจ้าก็ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปไหนได้ และอีกไม่นาน เจ้าก็ต้องหันมาชื่นชมการทำการค้าอย่างข้าแน่นอน”

“ไม่มีทาง” หวางแผดเสียง “ท่านไม่มีวันที่จะบีบบังคับข้าได้สำเร็จ”

“แล้วเจ้าก็จะรู้เองว่าข้าทำได้หรือไม่” โจรบัณฑิตสลับพัดให้คลี่ทางออกและโบกแรง ๆ ราวกับจะระบายอารมณ์ที่ขุ่นมัว

เรือโจรสลัดแล่นละลิวดูจเลือร้ายได้กลิ่นกวาง เมื่อเห็นเรือสินค้าที่ลอยล้าอยู่เบื้องหน้า

“เรือหัวเขียว” นายโจรร้องบอก เมื่อลดกลองส่งทางไกลลงและหันมาทางหวาง “เรือของพวกเขาเกียน เดินทางไปมลายู ส่วนมากจะบรรทุกผ้าไหม สมุนไพร เครื่องยาจีน และเครื่องเรือน”

มันหันไปออกคำสั่งต้นเรือ 2-3 คำ ก่อนบรรยายต่อ

“เรือพวกนี้เชื่อข้าแม้จะมีถึง 5 เสากะโคง แต่ก็ไ้จะทางไปกินลมได้เต็มที่ เพราะทะเลในฤดูมรสุมคลื่นลมแปรปรวน หากพบพายุและบังคับ

เรือไม่อยู่ก็อาจจะล่มลงได้โดยง่าย จึงเป็นโอกาสให้เราอาศัยความปรวดเปรี้ยว
ซึ่งเข้าสู่ใจมันก่อน”

“ท่านบอกเรื่องนี้แก่ข้าทำไม” หวางถามห้วนๆ

“แล้วเจ้าคิดว่า เสือหรือสิงโตสอนให้ลูกมันเรียนรู้วิธีล่าเหยื่อเพื่ออะไร”

นายโจรย้อนถาม

“แต่ข้ามิใช่เสือ” เด็กหนุ่มพูดอย่างยังไม่คลายความเคียดแค้น “และข้า
ก็ไม่ใช่โจร ดังนั้น จึงไม่ต้องการเรียนรู้เรื่องการปล้นชาวบ้าน”

“ถึงเจ้าจะเป็นเพียงลูกแมวเชื่องๆ แต่เมื่ออยู่ท่ามกลางฝูงเสือ ใครที่ได้
พบเห็นก็ย่อมจะคิดว่าเจ้าเป็นลูกเสือที่ดุร้ายเช่นเดียวกัน เมื่อเจ้าอยู่ในหมู่โจร
ต่อให้เจ้าประกาศตัวว่าตนเองเป็นหลวงจีน ย่อมจะไม่มีใครที่เห็นเชื่อถือน้ำคำพูด
ของเจ้า”

หวางอึ้งด้วยความฮึดฮัด

“ข้าจะบอกอะไรให้เจ้ารับรู้ไว้อย่างหนึ่ง” โจรบัณฑิตยิ้มอย่างเป็นต่อ
“การที่เจ้าจะเป็นอะไร ไม่สำคัญเท่ากับที่คนอื่นคิดว่าเจ้าเป็นเช่นไร ต่อให้เจ้าเป็น
กิลเลนกินเมฆพ่นไฟ แต่หากคนทั่วไปพากันคิดว่าเจ้าเป็นแพะแกะ ก็ย่อมไม่มีใคร
เคารพยำเกรงเจ้า ตรงกันข้าม หากเจ้าเป็นเพียงงูกินปลา ถ้าผู้คนเกิดเชื่อถือว่า
เจ้าคือพญามังกร ก็ย่อมมีผู้รำลืออิทธิฤทธิ์ของเจ้าไปต่าง ๆ นานา จนพิสดาร
พันลึกเอง”

นายโจรทอดสายตาดูเด็กหนุ่ม

“จงเป็นอย่างที่คนอื่นคิดว่าเจ้าเป็น อย่าเป็นอย่างที่เจ้าอยากเป็น แต่
คนอื่นเขาไม่ได้เห็นว่าเจ้าเป็นเช่นนั้น”

